

РЕШЕНИЕ

№ 3203

гр. София, 20.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 15.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **2516** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

11

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от „П.” Е., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № 0100-900337/09.09.2009 г., издаден от орган по приходите в ТД на Н. град Б. Иска се отмяната на ревизионния акт. Претендират се разноски.

Ответникът – директорът на Д. „О.” в ЦУ на Н. оспорва жалбата, като по същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното: Със Заповед за възлагане на ревизия № 900109/19.02.2009 г., изменена със Заповед № 900337/26.05.2009 г., издадени от А К К – началник на сектор „Ревизии и проверки” в отдел „Контрол” в ТД на Н. град Б е възложено извършването на ревизия на „П.” Е. за определяне на задълженията му за корпоративен данък за периода 01.01.2004 г. – 31.12.2007 г., данък по чл. 34, 35 и 36 от ЗКПО (отм.) за периода 01.01.2004 г. – 31.12.2006 г., данък

по чл. 194, 195 и чл. 204 от ЗКПО (отм.) за периода 02.01.2007 г. – 31.12.2007 г., данък по чл. 35, 36 и 38 от ЗОДФЛ (отм.) за периода 01.01.2004 г. – 31.12.2006 г., данък по чл. 38, 42 и 49 от ЗДДФЛ за периода 01.01.2007 г. – 31.12.2007 г. и ДДС за периода 01.12.2004 г. – 31.01.2009 г. Със заповедта за възлагане на ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията, който в съответствие с чл. 114, ал. 1 от ДОПК е определен като тримесечен и тече от датата на връчване на заповедта за възлагане на ревизия, ревизираният период, както и вида на ревизираните задължения за данъци. На проверявания данъчен субект, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК, е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия. Изготвен е ревизионен доклад № 900337/09.07.2009 г., връчен на управителя на дружеството на 24.07.2009 г. Видно от таблица 1 към доклада в резултат на непризнато право на данъчен кредит в размер на 71 558, 61 лв. за ревизираните периоди са предложени за установяване допълнителни задължения за ДДС в същия размер и съответните лихви за просрочие. Правото на приспадане на данъчен кредит не е признато по фактури № № 3086/29.12.2004 г. и 3087/29.12.2004 г., издадени от „Ай Мекс“ Е. с предмет на доставките „метална скара, кабелна глава, муфи, кабел, трансформатор и други стоки”, фактури № № 1431/04.01.2006 г., 1436/20.01.2006 г., 1430/03.01.2006 г., 1446/27.01.2006 г. и 1448/30.01.2006 г., издадени от „Н Джой” Е. с предмет на доставките „арматурно желязо”, фактура № 1784/27.09.2006 г., издадена от „Зора Строй” Е. с предмет на доставката „кабел СВТ 3x50x25” и фактури № № 1260/21.03.2008 г., 1370/24.04.2008 г., 1811/20.08.2008 г., 2603/23.12.2008 г., 2597822.12.2008 г., 2576/17.12.2008 г., 2561/25.12.2008 г., 2554/11.12.2008 г., 2533/04.12.2008 г. и 2526/01.12.2008 г., издадени от „Сим Т 1” Е. с предмет на доставката „кабел”. Общият размер на непризнатия данъчен кредит по всички процесни фактури е в размер на 71 558, 61 лв. и е определена лихва за несвоевременно внасяне на данъка в размер на 13 847, 26 лв. В хода на ревизията са предприети действия по събиране на доказателства от посочените доставчици на ревизираното дружество, като исканията с представените доказателства са описани подробно в ревизионния доклад. По отношение на доставчика „Ай Мекс” Е. е извършена насрещна проверка, резултатите от която са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 01/02/900109/06.07.2009 г. Изготвено е ИПДПОЗЛ изх. № 10-23-00-01-84/03.06.2009 г. за връчването на което са извършени две посещения на декларирания адрес за кореспонденция, на който не е открит управителят на дружеството, негов представител или пък лице,

упълномощено да получава съобщения. Съставени са два броя протоколи обр. № Кд-73 с № № 902645/04.06.2009 г. и 902847/12.06.2009 г. Изготвено е съобщение по реда на чл. 32 от ДОПК публикувано в Интернет на страницата на Н., поставено на информационното табло на ТД на Н. С. град, офис „Център” на същата дата, като същото е свалено на 06.07.2009 г. ИПДПОЗЛ е изпратено и по пощата с обратна разписка, която се е върнала с отбелязването „получателят непознат на посочения адрес”. В указания от органа по приходите срок от страна на дружеството не са представени поисканите документи. От ревизиращите органи е била извършена служебна проверка, П. която е било установено, че процесните фактури са издадени на жалбоподателя и същите са включени в дневника за продажби за м. 12.2004 г. Във връзка с доставките по процесните фактури ревизираното дружество е декларирало, че закупените от него материали са вложени в обект на „Стиво Х” Е., а именно в казино, находящо се в хотел „Стражите” в Г. Банско, както и в производствена сграда за дамско бельо в Г. Якоруда. Установено е, че данък по процесните фактури е платен по ДДС сметка на доставчика на 30.12.2004 г., а данъчната основа в брой. Установено е също така, че покупките на процесните материали по фактурите са отразени по дебита на счетоводна сметка 302 „Материали”, както не е бил сключван договор за доставка на материалите между контрагентите. Представена е количествено-стойностна сметка за обект „Стражите” в Г. Банско, от която се установява, че като материали са вложени единствено 1 брой електромер и 3 броя токови трансформатори. За обект производствена сграда в Якоруда е представена количествено-стойностна сметка и допълнение към нея за вложени 260 броя метални скари. В хода на ревизионното производство не са представени доказателства къде са вложени останалите материали, както и как е отразено това в счетоводството му. Направен е извода, че по отношение на процесните фактури не е доказана реалността на извършените доставки, възникналото данъчно събитие и начисляването на данъка поради това на основание чл. 65, ал. 4, т. 3 от ЗДДС (отм.) е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури.

По отношение на доставчика „Н Джой” Е. е извършена насрещна проверка, резултатите от която са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 01/02/900109/15.04.2009 г. Изготвено е ИПДПОЗЛ изх. № 70-00-2919/09.03.2009 г. за връчването на което са извършени две посещения на декларирания адрес за кореспонденция, на който не е открит управителят на дружеството, негов представител или пък лице, упълномощено да получава съобщения. Съставени са четири броя

протоколи обр. № Кд-73 с № № 9470/10.03.2009 г. и 9580/19.03.2009 г., № 9469/10.03.2009 г. и № 9581/19.03.2009 г. Изготвено е съобщение по реда на чл. 32 от ДОПК, публикувано в И на страницата на Н. и поставено на информационното табло на ТД на Н. П на същата дата, като същото е свалено на 06.04.2009 г. ИПДПОЗЛ е изпратено и по пощата с обратна разписка, която се е върнала с отбелязването „получателят непознат на посочения адрес”. В указания от органа по приходите срок от страна на дружеството не са представени поисканите документи. От ревизиращите органи е била извършена служебна проверка, П. която е било установено, че процесните фактури са издадени на жалбоподателя и същите са включени в дневника за продажби за м. 01.2006 г. Във връзка с доставките по процесните фактури ревизираното дружество не е представило доказателства в кои сгради са вложени закупените от „Н Джой” Е. материали (63 тона арматурно желязо). Направен е извода, че по отношение на процесните фактури не е доказана реалността на извършените доставки, възникналото данъчно събитие и начисляването на данъка поради това на основание чл. 65, ал. 4, т. 4 от ЗДДС (отм.) е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури.

По отношение на доставчика „Зора Строй” Е. е извършена насрещна проверка, резултатите от която са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 01/02/900109/07.05.2009 г. Изготвено е ИПДПОЗЛ изх. № 10-53-06-1619/11.03.2009 г., за връчването на което са извършени две посещения на декларирания адрес за кореспонденция, на който не е открит управителят на дружеството, негов представител или пък лице, упълномощено да получава съобщения. Съставени са два броя протоколи обр. № Кд-73 с №№ 91178/13.03.2009 г. и 901588/02.04.2009 г. Изготвено е съобщение по реда на чл. 32 от ДОПК, публикувано в И на страницата на Н. и поставено на информационното табло на ТД на Н. С., офис „Център” на същата дата, като същото е свалено на 21.04.2009 г. ИПДПОЗЛ е изпратено и по пощата с обратна разписка, която се е върнала с отбелязването „получателят непознат на посочения адрес”. В указания от органа по приходите срок от страна на дружеството не са представени поисканите документи. От ревизиращите органи е била извършена служебна проверка, П. която е било установено, че процесната фактура е издадена на жалбоподателя и същата е включена в дневника за продажби за м. 09.2006 г. Поради непредставяне на исканите документи от страна на дружеството не е установено начисляването на данъка по смисъла на чл. 55 от ЗДДС (отм.), начина на разплащане, наличието на материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките,

разполага ли проверяваното дружество със складови и търговски обекти, транспортни средства, както и реално извършване на доставките. В хода на ревизионното производство дружеството е представило фактура № 247/18.12.2008 г., договор от 26.11.2008 г. и количествено-стойностна сметка за вложени 107350 м. кабел на стойност 3 435, 20 лв. П. изграждането на външно ел.захранване на обект „Банка ДСК”, Г. Разлог, фактура № 238/02.12.2008 г., договор от 04.11.2008 г. и количествено-стойностна сметка за вложени 98 м. кабел на стойност 3 136 лв. П. изграждането на външно ел. захранване на обект „Банка ДСК”, Г. Гоце Д, фактура № 92/19.11.2007 г. за продажба на 80 м. кабел на стойност 2 384, 80 лв. на „Пиринпласт” , Г. Гоце Д, като за останалото количество кабел, а именно 464, 650 м. не са представени доказателства за влагането им. Направен е извода, че по отношение на процесната фактура не е доказана реалността на извършената доставка, възникналото данъчно събитие и начисляването на данъка поради това на основание чл. 65, ал. 4, т. 4 от ЗДДС (отм.) е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по процесната фактура.

По отношение на доставчика „Сим тел 1” Е. е извършена насрещна проверка резултатите, от която са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 01/02/900109/05.03.2009 г. и № 01/02/900109/03.04.2009 г. на ТД на Н., офис „С. изток” Изготвено е ИПДПОЗЛ изх. № 1423-01-20/11.03.2009 г., за връчването на което са извършени две посещения на декларирания адрес за кореспонденция, на който не е открит управителят на дружеството, негов представител или пък лице, упълномощено да получава съобщения. Съставени са два броя протоколи обр. № Кд-73 с №№ 7115/12.03.2009 г. и 7205/20.03.2009 г. Изготвено е съобщение по реда на чл. 32 от ДОПК от 23.03.2009 г., публикувано в И на страницата на Н. и поставено на информационното табло на ТД на Н. С., офис „С. изток” на същата дата. На 31.03.2009 г. от дружеството са представени копия на спорните фактури, дневници за продажба и справка на сч. сметка 4532 начислен ДДС П. продажбите за м. 03.2008 г., м. 04.2008 г., м. 08.2008 г. и м. 12.2008 г. и фактура № 152/11.06.2007 г., издадена от предходния доставчик „Никст Комерс” Е.. От ревизиращите органи е била извършена служебна проверка, П. която е било установено, че процесните фактури са издадени на жалбоподателя и същите са включени в дневника за продажби и в справката-декларация по ЗДДС за съответните данъчни периоди. В хода на ревизионното производство дружеството е представило фактура № 239/09.12.2008 г., издадена на „Геоком 2000” Е. с предмет на доставката извършени СМР на обект „Жилищна сграда с магазини” в Г. Гоце Д, количествено-стойностна

сметка за вложени 70 м. кабел на стойност 6 048, 00 лв. Направен е извода, че по отношение на процесните фактури не е доказана реалността на извършените доставки, и възникнало данъчно събитие, поради което на основание чл. 68, ал. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит. Ревизионното производство е приключило с издаването на обжалвания ревизионен акт, с който са потвърдени констатациите, съдържащи се в ревизионния доклад.

Осъществено е обжалването на ревизионния акт по административен ред, като решаващият административен орган – директорът на Д. „О.” в ЦУ на Н. е потвърдил ревизионния акт в обжалваната му част.

П. така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК и е процесуално допустима. По същество подадената жалба е неоснователна.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите са правилно установено от ревизиращите органи, а и от решението на решаващия административен орган. Не се спори между страните, а и това се установява от събраните по делото доказателства, че процесните фактури са издадени от доставчиците „Ай Мекс” Е., „Ню Джой” Е., „Зора Строй” Е. и „Сим Тел 1” Е., същите са включени в дневниците за продажби и в справките декларации за съответните данъчни периоди. Съгласно чл. 55, ал. 6 от ЗДДС (отм.), данъкът се смята начислен, когато доставчикът издаде документ, в който посочи данъка, отрази този документ в отчетните регистри по чл. 104 и отрази данъка в счетоводството си като задължение към бюджета и в подадената справка-декларация. Не е доказано, че процесните доставчици са отразили данъка в счетоводството си като задължение към бюджета. Това отразяване не е могло да бъде проверено и от назначеното по делото вещо лице. Начисляването на ДДС представлява съвкупност от счетоводни записвания и може да бъде потвърдено само след проверка в счетоводството на доставчика на всички счетоводни регистри и сметки, кореспондиращи директно и индиректно със сметка 453 2 „Начислен данък за продажбите”. Неизпълнението на това изискване се установява по безспорен начин, тъй като доставчикът е отказал съдействие и е възпрепятствал извършването на проверка в счетоводството си като не е представил и исканите документи в хода на ревизионното производство.

Безспорно е по делото, че исканите документи и писмени обяснения не са представени от доставчиците в указания 7-дневен срок, нито по - късно пред данъчните органи или пред съда. От съдържанието на ИПДПОДС е видно, че поисканите с тях документи и писмени обяснения са от значение за определяне на данъчните задължения, включително за извършените доставки, за счетоводната отчетност във връзка с доставките, за определяне на предходните доставки. Начисляването в счетоводството като задължение към бюджета може да бъде установено след проверка в счетоводството на доставчика. В тази връзка съдът не кредитира заключението на вещото лице по изготвената съдебно-счетоводна експертиза, съгласно която е налице начисляване на ДДС по реда на чл. 55, ал. 6 от ЗДДС (отм.). Такава проверка в конкретния случай не е осъществена както по време на ревизията, така и в хода на съдебното производство. Доказателства в тази насока не са представени и в настоящото съдебно производство въпреки дадените указания на съда, че жалбоподателят носи доказателствена тежест за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици. Облагането с ДДС, респективно - възникването на право на приспадане на данъчен кредит, се интересува от възникването на данъчно събитие, което според чл. 25, ал. 1 от ЗДДС (отм.) възниква на по-ранната от двете дати - датата на прехвърляне на собствеността или датата на плащането, а според ал. 2 - на датата на фактическото предаване на стоката, ако датата на възникване на данъчно събитие не може да бъде определена по някой от другите два способа. От това следва, че само факта на сключването на сделка и издаването на съответната фактура не представлява данъчно събитие. Сделката може да е сключена и да не последва никакво изпълнение по нея, като в този случай за целите на облагането по ЗДДС не е възникнало данъчно събитие, няма основание за начисляване на ДДС от доставчика и няма право на приспадане на данъчен кредит от получателя. От изложеното се налага изводът, че облагането по ЗДДС има предвид доставките на стоки и услуги като изразна форма на стопанския оборот, тъй като с ДДС се облага новосъздадена стойност П. оборота на стоката, т. е. има предвид изпълнението на задълженията на страните по сделката, а не самото волеизявление. Според приложимата разпоредба на чл. 64, т. 2 ЗДДС, една от предпоставките за признаване право на данъчен кредит е данъкът по облагаема сделка да е начислен от регистрирано по ЗДДС лице - доставчик най-късно към датата на издаване на данъчната фактура, а според чл. 55, ал. 6 ЗДДС данъкът се смята за начислен когато доставчикът издаде документ, в който посочи данъка, отрази този документ в отчетните

регистри по чл. 104 (дневник за продажбите) и отрази данъка в счетоводството си като задължение към бюджета и в подадената справка-декларация. Следователно, за да възникне право на данъчен кредит за получателя по доставките, данъкът следва да е начислен и в счетоводството на доставчика. Следователно, правилно ревизиращите органи след преценка на приложимостта на съответните правни основания са отказали правото на данъчен кредит по фактурите, издадена от посочените доставчици. Предвид общия принцип за разпределение на доказателствената тежест в процеса по чл. 127, ал. 1 ГПК, според който всяка страна следва да докаже фактите, от чието осъществяване претендира настъпването на изгодни за себе си правни последици, следва че ревизирият данъчен субект е този, който трябва да докаже по пътя на пълно насрещно доказване, че данъкът е начислен от доставчика в счетоводството му като задължение към бюджета П. редовно водено счетоводство съгласно изискването по чл. 81, ал. 1 ДПК. За да се установи редовното и правилно водене на счетоводна сметка 4532, същата следва да се провери и изследва във връзка с кореспондиращите счетоводни сметки, като за това бъде направена проверка в счетоводството на доставчика, което следва да се води на декларирания данъчен адрес или на адреса на управление. Такова доказване в процеса не е проведено. В тази връзка съдът не кредитира заключението на вещото лице, дадено по отношение на четиримата доставчици, че същите са начислили ДДС по смисъла на чл. 55, ал. 6 от ЗДДС. Една от предпоставките, за да се счита, че това е така е обстоятелството доставчикът да отрази данъка в счетоводството си като задължение към бюджета. В процесния случай такава проверка, в счетоводствата на доставчиците не е направена от вещото лице, видно от страница втора на изготвеното заключение. Правилни са също така изводите на ревизиращите органи, че не е налице реалност на доставките по фактурите, издадени от четиримата доставчици. Наличието на реално осъществена доставка по смисъла на чл. 6 ЗДДС е предвидено като изискване за възникване право на данъчен кредит в разпоредбата на чл. 63 ЗДДС, съдържаща легалното определение, според което данъчен кредит е сумата от начислен данък по този закон на регистрирано лице за получена от него стока или услуга по облагаема доставка, която лицето има право да приспадне. Според чл. 32 ЗДДС облагаеми доставки са всички доставки на стоки и услуги, когато са извършени от данъчно задължено лице и с място на изпълнение на територията на страната, а данъчно събитие по чл. 24 ЗДДС представлява доставката на стоки или услуги. Следователно, наличието на реално осъществена доставка е предпоставка за възникване право на данъчен кредит и изпълнението ѝ следва да бъде проверено, за да

бъде направена преценка дали ревизираният субект има право на приспадане на данъчния кредит, който е декларирал в подадената справка-декларация. Данъчният субект не е представил доказателства П. обжалването на ревизионния акт по административен и съдебен ред, които да опровергават фактическите констатации, довели до извода за липса на реални доставки. Така по отношение на фактурите, издадени от доставчика „Ай Макс” Е. – не са представени доказателства както в ревизионното производство, така и в производството пред настоящата инстанция счетоводни данни да изписване на материалите, закупени от търговското дружество, както и доказателства каква част от тях са налични. Не са представени също така доказателства, че по всяка една от процесните фактури е налице реалното предаване на конкретно определени вещи от продавача към купувач, което би доказало наличието на реална доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС. С оглед вида на процесните доставки не се доказва също така наличието на материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките, дали дружеството разполага със складови и търговски обекти, както и с транспортни средства. По отношение на доставчика „Н Джой” Е. – не се спори между страните, а и това се установява от представените по делото доказателства, че процесните фактури са издадени от доставчика, като предмет на доставката е такава на арматурно желязо. С оглед вида на процесните доставки не се доказва също така наличието на материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките, дали дружеството разполага със складови и търговски обекти, както и с транспортни средства. По отношение на този доставчик също така не се доказва начисляването на данъка в счетоводството на доставчика с оглед на изложеното по-горе обстоятелство относно това, че начисляването на данъка в счетоводството на доставчика е едно от кумулативните изисквания на чл. 63 и сл. от ЗДДС за признаването на правото на приспадане на данъчен кредит. По отношение на доставчика „Зора строй” Е. правилно ревизиращите органи са отказали правото на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 65, ал. 4, т. 4 от ЗДДС (отм.). Съгласно посочения текст правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията по чл. 64 или чл. 68, когато доставчикът не е представил доказателства от значение за определянето на данъчните му задължения в указания му от орган по приходите срок, включително доказателства за извършване на доставката, за счетоводната отчетност във връзка с доставката, за определяне на предходните доставки, по които лицето е получател по отношение на доставката, когато за това е бил уведомен по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Не

са представени доказателства да извършване на доставката. Видно от процесната фактура, същата документираща доставката на кабел. От страна на дружеството не са представени доказателства относно начина на разплащане, наличието на материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките, разполага ли проверяваното дружество със складови и търговски обекти, транспортни средства, както и реално извършване на доставките. По отношение на непризнатото право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от „Сим Т 1” Е. – правилно ревизиращите органи не са признали правото на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1 от ЗДДС. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС за признаването на правото на приспадане на данъчен кредит по издадени на получателя фактури следва да са получени стоки или услуги по облагаеми доставки. Следователно, първото условие за признаване правото на приспадане на данъчен кредит е наличието на доставка. Предмет на доставките в процесния случай са стоки, които са родови определени, а когато се извършва продажбата на родово определени вещи, прехвърлянето на собствеността се извършва П. спазването на чл. 24, ал. 2 от Закона за задълженията и договорите. Съгласно посочения текст П. договори за прехвърляне на собственост върху вещи, определени по своя род, собствеността се прехвърля, щом вещите бъдат определени по съгласие на страните, а П. липса на такова, когато бъдат предадени. В процесния случай доказателства в тази насока не са представени както в ревизионното производство, така и в производството пред настоящата инстанция. Не са представени доказателства, които са удостоверяват също така и транспорта на стоките. В тази връзка правилно решаващият административен орган е направил извода, че след като не са представени доказателства представляващи приемо-предавателни протоколи, документи за произход на стоката и други съпътстващи доставката документи, то за стоката, която представлява родово определена вещь изискването за предаване на вещта не е изпълнено. Следователно правилно ревизиращите органи са приели, че процесните фактури, по които е упражнено правото на приспадане на данъчен кредит липсват доказателства удостоверяващи наличието на реално получени облагаеми доставки и възникнало данъчно събитие по чл. 25 от ЗДДС. Наличието на получена облагаема доставка представлява задължително условие обуславящо възникването на правото на данъчен кредит по чл. 68 от ЗДДС. Така направените изводи не се отричат от представените количествено-стойностни сметки, доколкото голяма част от същите не са подписани от инвеститора (възложителя), а и същите сами по себе си не представляват доказателство за реалност на доставките по

процесните фактури.

Спазени са и задължителните изисквания относно съдържанието и оформянето на протоколите от насрещните проверки по чл. 50 от ДОПК. Чл. 50, ал. 2 от ДОПК съдържа определени изисквания по отношение съдържанието на протокола за извършена насрещна проверка. От анализа на чл. 50, ал. 2 от ДОПК може да се направи извода за две групи реквизити по съдържанието на протоколите за извършена проверка – едните, тези по чл. 50, ал. 2, т. 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9 са задължителни реквизити във всички случаи, докато реквизитите по т. 3, 10 и 11 не са задължителни и тяхното неналичие не би обусловило неизпълнението на предпоставката по чл. 50, ал. 1 от ДОПК, а именно да бъдат доказателство за извършените пред орган по приходите действия и изявления и установените факти и обстоятелства. Чл. 50, ал. 2 от ДОПК не съдържа изискване протоколите за извършена насрещна проверка да бъдат подписани от двама инспектори по приходите, не съдържа изискване да бъдат подписани от двама свидетели, да са посочени адресите на свидетелите. Подписването на протокола от незаинтересовани свидетели е необходимо, когато е налице отказ за подписването му от проверяваното лице, какъвто не е процесния случай. Протоколите за извършените насрещни проверки имат изискуемите реквизити по чл. 50, ал. 2 от ДОПК – номер и дата на съставянето им, името и длъжността на органа, който го е съставил, индивидуализиращи данни за проверяваното лице, датата и мястото на действията, времето на започването и завършването им, извършените действия, установените факти и обстоятелства, събраните доказателства, направените искания, бележки и възражения, протоколите са подписани от лицата, които са ги съставили.

С оглед чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът следва да прецени дали обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Ревизионният акт е издаден от компетентен орган, определен със заповед за определяне на компетентен орган № К 900337/09.07.2009 г., издадена от А К К – началник на сектор „Ревизии и проверки” в отдел „Контрол” на ТД на Н. град Б. От компетентен орган са издадени и заповедите за възлагане на ревизия – със заповед № 66/30.03.2007 г. на директора на ТД на Н. Г. Б са определени лицата, които имат правото на издават заповеди за възлагане на ревизии, като сред тях е и А К К.

С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният ревизионен акт е постановен от компетентен орган, в нужната форма, П. спазване на процесуалните разпоредби.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски по делото. Съдът с оглед изхода на спора намира направеното

искане за неоснователно. Искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е направено от страна на ответника по спора, което с оглед изхода на спора съдът намира за основателно. На основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК, вр. чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия съдебен съвет, в полза на Н. следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 2158, 11 лв.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „П.” Е. срещу ревизионен акт № 0100-900337/09.09.2009 г., издаден от орган по приходите в ТД на Н. град Б потвърден с решение № 213/12.02.2010 г. на директора на Д. „О.” в ЦУ на Н., като неоснователна.

ОСЪЖДА „П.” Е. да заплати в полза на Н. разноските по делото в размер на 2158, 11 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: